

IVANA

POPLUHÁROVÁ

LEN RAZ

Epitovky

**NOVÁ
AUTORKA**

Qvitouky

P
L
vana
opluhárová

ISBN 978-80-89950-87-4

Evitovky

Len raz

Evitovky

IVANA POPLUHÁROVÁ

” Niektorí ľudia
si uvedomia, čo stratili,
až keď to nemajú.“

1.

Dnes nie je úplne najhorší deň. Síce ani najlepší, ale na tie dobré dni som si vlastne už ani nedokázala spomenúť. Keď prídete o životnú lásku, partnera, oporu a dokonca aj otca svojho dieťaťa, a to nenávratne a z ničoho nič, žiadne dni už nie sú dobré. Sú len menej zlé a zlé. Dnes však svieti slnko, prichádzajúce leto núti aj najväčších pesimistov usmiať sa aspoň trochu.

Naučila som sa žiť krok za krokom, deň za dňom. Ráno vstať, pripraviť Lukáška do škôlky, odpracovať si povinné hodiny v práci a potom pokračujúci kolotoč. Vyzdvihnúť malého, variť, upratať, pomôcť našim, ľahnúť si a spať. A ráno od začiatku. Občas sa mi podarí ísť von s kamarátkami, ktorých síce nie je veľa, ale sme spolu od strednej školy a držia nás silné väzby. Jedna z nich sa dokonca stala mojou nepísanou švagrinou. Každá z nás si prešla rôznymi problémami, život nám všetkým celkom naložil, ale nejako sme to spolu vždy zvládli. Posledný rok, odkedy Tomáš prišiel tragicky o život, sú mi veľkou oporou, ale ku koncu dňa sme aj tak na všetko sami. A teraz si to uvedomujem čoraz viac.

Niekedy dokonca aj zabudnem, že sa to stalo, v noci sa zobudím a hľadám ho. Tých pár sekúnd, keď mi mozog dopraje pocit radosti z vlastného života, sa potom premení na úplné peklo. Znovu to vidím všetko od začiatku. Znovu prežívam tie sekundy hrôzy, keď si uvedomím, že nie je žiadna šanca, aby prežil. O chvíľu to bude presne rok a pritom mám pocit, akoby to bolo iba včera.

„Čau, Nela,“ preruší prúd mojich myšlienok známy hlas. Pri pohľade naňho sa znovu strhnem. Robo, brat môjho Tomáša, ktorý sa naňho neskutočne podobá. Nielen fyzicky, ale aj mimikou, gestami, hlasom, úplne, akoby ich nedelili celé roky, ale akoby boli dvojičky. Obaja vysokí, tmaví, s takými modrými očami, ktoré ani nemôžu byť skutočné, dokonca ešte aj jemné strnisko mali takmer rovnaké. Ale ke-

dže je aj manželom mojej kamarátky Alice, ich podoba je jedna z vecí, s ktorými som sa musela naučiť žiť.

„Ahoj, čo ty tu?“ začudujem sa.

„Moja ctená manželka zabudla nakúpiť ešte pár vecí, tak kým ona aranžuje, ja zháňam,“ povie mi svojím typickým ironickým podtónom. „Nezabudla si na večer, však?“

„Jasné, že nie, už sa neviem dočkať,“ usmejem sa tiež. Ach, jasné, že som zabudla. Každoročná grilovačka, ktorú organizujú na prelome jari a leta už asi piaty rok. Pre mňa prvýkrát bez Tomáša. To bolo aj dôvodom, prečo som sa snažila ju vytesniť, a vyzerá to tak, že potláčanie myšlienok mi naozaj ide.

„No super, tak ja utekám, nezabudni, o siedmej ťa čakáme, nahod' šaty, dobrú náladu a žijeme až do rána,“ žmurkol na mňa, zakýval mi a zmizol v aute.

Okamžite sa mi rozbúchalo srdce.

Jednak nie som vôbec pripravená na dav ľudí, ktorých som videla tak dávno, vtedy, keď bol môj svet ešte normálny. Problémom bolo aj niečo iné.

Nebola som schopná s Robom tráviť viac času, ako povedať si zopár viet. Ich podoba s Tomášom bola pre mňa taká skľučujúca, že vždy v jeho prítomnosti som sa vracala v čase. Neviem, či to nikto iný nevidel, ale ja som to registrovala každou bunkou svojho tela. Každá jedna moja časť kričala od zúfalstva, keď som s ním bola čo i len minútu. Dnes sa tomu však nevyhnem, Alice by mi v živote neodpustila, keby som neprišla.

Takže ako každý deň aj teraz som išla na zotrvačnosť. Usmiata tvár v práci, usmiata tvár pred Lukáškom, usmiata tvár pred rodičmi aj kamarátkami. Neexistoval na svete človek, pred ktorým by som svoju hru na ženu zmierenú so životom a šťastnú slobodnú mamičku nehrala. A hrala som to dokonale, miestami som uverila samej sebe. Až kým nepadla noc a kým som znovu neležala v posteli.

Osamelá a bez nádeje, že sa môj život zlepší. Pretože ako by aj mohol?

Tomáš sa zázračne neobjaví a nevyrieši všetky moje problémy, ktoré od jeho smrti mám. Úzkosti, skrývané depresie, problémy s liekmi na upokojenie. Musím si pomôcť sama. Deň za dňom.

Nie je úplným zvykom, že by som odchádzala od malého na noc alebo na viac hodín. V tom je však výhoda bývania v obrovskom rodičovskom dome – takmer stále mám k dispozícii babysitting, ktorý síce nezneužívam, ale o to viac si ho počas dní, ako je tento, vážim.

„Dobre, mami, takže všetko je pripravené, už len okúpať a spať,“ dávam jej posledné inštrukcie.

„Ďakujem za poučenie, Nelka, hádam to tu nejak zvládneme, už som tuším jedno dieťa vychovala,“ hovorí mi so smiechom mama. „Vyzeráš skvele a dnešný večer si uži najviac, ako vieš.“

Zahľadím sa na seba do zrkadla. Obliekla som si svoje najobľúbenejšie kvetované šaty, ktoré sa na túto príležitosť dokonale hodia. Nie je to ani príliš, ani málo. Alica si na dresscode potrpí aj počas zá-

hradnej párty, takže som svoj outfit musela dokonale zvážiť.

„Ďakujem, mami, za všetko, určite sa nezdržím dlho.“ Je zvláštne po tridsiatke bývať znovu u rodičov a spovedať sa im, kam idem a kedy prídem, aj keď to odo mňa nikdy nechceli. Nuž, občas si nevyberáme, a nebyť ich, neviem, ako by som skĺbila prácu, dieťa, bývanie a hlavne financie.

Beriem si kľúče a kabelku, na rozlúčku im zakývam a utekám do taxíka, ktorý ma už čaká pred domom.

Cesta je krátka a vodič, chvalabohu, nemá potrebu komunikovať, čo hlavne teraz oceňujem. Cítim sa nesvoja a ani sama neviem prečo. Našťastie nemám čas analyzovať svoje pocity sebaľútosti, lebo bývajú iba kúsok a ani sa nenazdám a už vystupujem pred Aliciným domom.

Už zvonka je vidieť, že je u nich všetko dokonalé. Obrovský moderný dom, ktorý je trocha priveľký pre dvoch. Krásna brána, dokonalý trávnik a v záhrade za domom sa jej opäť podarilo vytvoriť úžasnú scenériu. Akoby som nebola ani v meste, ale niekde na dovolenke.

Vedľa oválneho podsvieteného bazéna stojí bar, ktorý nie je bežnou súčasťou ich záhrady. Na barových stoličkách posedávajú hostia, pripíjajú si farebnými drinkami a užívajú si teplý večer. Ostatní sú voľne roztrúsení po trávniku, nad nimi sú svetelné reťaze, ktoré tomuto obrazu dodávajú dokonalosť. Je to naozaj ako z dovolenkového katalógu, napadne mi.

„No ahoj, už ťa čakám,“ kýva mi z diaľky Alica. Rozbehne sa ku mne a napriek tomu, že sme sa nevideli iba päť dní, hodí sa mi okolo krku.

„Tak rada ťa vidím, vitaj a zabávaj sa. Je tu tak milión ľudí, ktorí ťa chcú vidieť po takom dlhom čase,“ povie.

Nemám jej to za zlé, že by ma stále len zoznamovala s novými ľuďmi. Viem, že to nemyslí v zlom, a nikdy som jej ani slovom nepovedala, že to je to posledné, čo mi ide hlavou. No ona je už raz taká. Chce, aby v jej svete bolo všetko dokonalé minimálne tak ako jej trávnik. Zarovno, jednoliato a bez najmenšieho kazu.

Presne v tomto duchu aj pôsobí. Nikdy jej neodstáva ani vlások, za jej mejkap by sa nemuseli hanbiť ani profesionálne vizážistky a oblečenie ladí v každej dennej a nočnej hodine. Jednoducho Alica. Dokonalá žena vo svojom dokonalom svete.

„Čaute, baby, kde sa schovávate?“ prišla ako moja záchrana tretia z nás, Diana.

„No tak už sme pekne všetky pokope, to si zaslúži pohárik,“ hovorí Alica a už aj sa rozbehne k baru.

„Videla si, že je tu skutočný barman? Každý rok to tu má vyššiu úroveň,“ smeje sa Diana.

„Ale nebuď zlá, veď sa len snaží, aby bolo všetko krásne,“ odpoviem zmierlivo.

„Veď vieš, že si ju len doberám, troška sa uvoľni, Nel,“ nedá sa. Ešte jej ani nestihnem odpovedať a už je hostiteľka pri nás.

„Tak čo poviete? Tento rok mi to celkom vyšlo,

však?“ Srší z nej dobrá nálada a energia ako vždy. „Priznám sa, že som si nechala poradiť od profíkov, ale to môžem povedať len vám,“ žmurkne na nás.

„Jasné, úplná nádhera, naozaj je všetko krásne a fešný barman je len čerešnička na torte,“ pozerá sa Diana jeho smerom.

„Diuš, barmana dnes vynechaj, má plne ruky práce a chcem, aby to tak aj zostalo,“ zasmejú sa obe. Toto sú tie chvíľky, keď sme si naozaj blízke. Robíme si žarty jedna z druhej, teda väčšinou im v tom len sekundujem, ale aspoň sa úprimne a od srdca zasmejeme. Témou ich vtipov sú najmä dve veci – prvou je Dianina záľuba v mužoch a druhou je Alicin perfekcionizmus. Tieto ich vlastnosti sú nevyčerpatelným zdrojom ich zábavy a nikdy sa jedna na druhú nehnevajú.

„No dobre, tak sa porozhliadnem inde, možno sa mi tu dnes ujde nejaký pekný kúsok.“

„Nejaký pekný kúsok by si si však už mohla aj nechať,“ odpovie jej Alica a už sa vyslovene rehocú.

„Ale prestaň, načo by mi asi tak bol?“

Zasmejeme sa s nimi, ale priznávam, že už ma to občas unavuje. Nikdy by som to nepovedala nahlas, ale Dianin životný štýl mi je proti srsti. Nie som žiadna mníška, ale počet chlapov, ktorých strieda, je na moje pomery dosť. No ako správna kamarátka som ticho a podporujem ju vo všetkom, čo robí alebo nerobí. Nemala v živote na mužov šťastie, tak si to týmto spôsobom kompenzuje. Aspoň nikdy neskončí zranená.

Často ma však unavujú tieto ich vtipy o úplných banalitách, ktoré ja ani náhodou nepovažujem za dôležité. To je však ďalšia vec, ktorú si nechávam pre seba, a keď je tá správna chvíľa, tak sa zasmejem, aby sa nepovedalo.

„Neboj sa, zoženieme ti niekoho schopného. Dnes sa pridal aj Robov kamoš z výšky, doteraz žil kade-tade po svete, ale vraj prišiel zapustiť korene, tak ich môžete zapustiť spolu,“ hovorí Alica a hľadá nového známeho očami po záhrade. „No, nikde ho nevidím, ale keby niečo, volá sa Boris a je presne tvoj typ,“ vážne sa pozrie na Dianu a odchádza.

„Ona sa nikdy nezmení, je to také ťažké pochopiť, že mi je takto dobre? Nikoho nechcem a nikoho nepotrebujem, rada žijem sama a v pokoji.“ Jej otázka smeruje priamo ku mne, ale po pár sekundách ticha doplní: „Ja viem, Nel, prepáč, nemyslela som to tak... Samozrejme, že naše situácie sú úplne rozdielne.“

„Nie, nie, to je v pohode, veď si to tak nemyslela,“ usmejem sa nasilu. Nemám náladu s ňou momentálne žiadny zo svojich problémov riešiť. Na druhej strane si sama uvedomujem, že som precitlivená.

„Dobre, nestojme tu bokom a poďme sa zabávať. Veď na to sme tu, nie?“ Ešte to ani nedopovie a už ma ťahá preč do davu ľudí.

Celý večer sa už nesie ďalej pohodovo. Držím sa Diany ako kliešť, len nech nezostanem sama s niekým cudzím. Z predstavy, ako sa ma niekto vypytu-

je, prečo som tu sama a kde mám muža, mi je nesku-
točne úzko a celkom sa mi darí takýmto situáciám
sa vyhýbať.

Takmer sa mi to aj podarí, až kým sa Diana nezo-
známi s povestným scestovaným Borisom, ktorý je
nielen jej typ, ale dokonca pôsobí aj ako človek, čo
má mozog. To jej typu mužov úplne nezodpovedá,
ale celkom ma pohľad na nich, ako si rozumejú, po-
teší.

„Alica mi spomínala, že ma s niekým chce zozná-
miť, ale až takúto skvelú ženu som neočakával,“
usmieva sa Boris od ucha k uchu. Je krásne opálený,
pravdepodobne z predošlých mesiacov, keď žil pri
mori. Jeho blond vlasy len podčiarkujú perfektný
dojem, ktorým pôsobí, a je na ňom vidieť, že si svoj
výzor plne uvedomuje.

„Nenechaj sa oklamať, to sa ti len zdá na prvý po-
hľad,“ začervená sa Diana. V takomto rozpoložení ju
vidím prvýkrát v živote a nestíham sa čudovať. Dia sa
červená? Tak to sú mi veci. Neverila by som, že ju ešte
niekto dokáže dostať do rozpakov. Muži jej odjakži-
va padajú k nohám, má v sebe to povestné čaro, kto-
ré opantá takmer každého, bez rozdielu pohlavia.

„Dobre, tak kedy si dáme ďalšie stretnutie, aby
som to mohol posúdiť aj na druhý pohľad?“

Tú chémiu, ktorá medzi nimi iskrí, cítim aj ja, tak-
že uznám za vhodné, že je čas nechať ich osamote,
a vyberiem sa do domu nájsť Alicu. Možno sa jej po-
mocná ruka zide.

„Koho hľadáš?“ ozve sa z chodby Robo.

„Alicu, chcela som sa jej spýtať, či nepotrebuje s niečím pomôcť.“ Ťažko sa mi vysvetľuje, ako sa cítim vždy, keď ho vidím. Akoby môj mozog ani nechápal, že on nie je jeho brat, ale že je to Robo, manžel mojej najlepšej kamarátky.

„Aj mne sa stratila, ktovie, kde sa fláka.“ A zas ten úsmev, pri ktorom neviem, či sa mám smiať alebo plakať.

„Stalo sa niečo? Si dnes nejaká zvláštna,“ povie a priblíži sa ku mne.

„Nie, asi to bude únavou, predsa len to bol dlhý týždeň,“ odpoviem neurčito a podvedome cúvnam.

„Aj dlhý rok, však?“ Zdá sa mi to, alebo sa ku mne naozaj približuje, kým ja cúvam?

„Aj dlhý rok... No nekazme si však večer a poďme von nájsť Alicu.“

„Jasné, ale keby si čokoľvek potrebovala, vieš, že som v tom s tebou. Málokto pochopí, čo prežívaš ty, a ani ja to nemám úplne ľahké.“ Zatvári sa smutne.

Veľmi často si neuvedomujem, že Tomášova smrť nezasiahla iba mňa s Lukáškom, ale aj jeho rodinu a blízkych. Cudziu bolesť si vôbec neprípúšťam, lebo si rada hoviem v tej svojej. O rodičov prišli ako mladí chlapci a na prítomnosť brata v celej tejto dráme občas zabúdam.

„Samozrejme, ďakujem, ale poďme už.“ Začínam byť z neho naozaj nervózna a snažím sa to všemožne zamaskovať.

„Fakt je všetko v poriadku?“ V tej chvíli ma chytí za ruku. Je to kamarátske, ba až rodinné gesto, v ktorom nezainteresovaný účastník neuvidí nič

zvláštne. Mojm telom však prešiel mierny elektrický výboj. „Vidím, že sa mi už dlhšie vyhábaš a rád by som vedel, či som niečo spravil alebo, naopak, nespravil,“ skloní hlavu.

„Naozaj je všetko v pohode, len je toho na mňa veľa, všade ľudia, hlasná hudba, nie som na to už zvyknutá a asi ma to prevalcovalo. Necítim sa ešte úplne na to, aby som niečo oslavovala, to je všetko,“ povedala som pravdu. Teda aspoň čiastočnú. „Cítim sa trochu ako stará babka, ktorá musí sedieť na svadbe, aj keď by už najradšej doma spala.“

„Úplne ti rozumiem.“ Vidím na ňom, že len ťažko skrýva svoje pocity. „Keby som o tom mal rozhodnúť ja, žiadna akcia by sa nekonala. Dokonca sa mi to nezdá ani úplne vhodné, ale vieš, aká je Alica. A ona to nemyslí v zlom, určite dúfala, že nás to aspoň rozptýli.“

„Ja viem, naozaj som v pohode,“ opakujem sa stále dokola. Táto konverzácia mi nie je príjemná, ale dúfam, že to zakrývam dobre, nechcem mu ešte pridávať problémy aj ja. „No poďme už fakt, lebo ti zhorí mäso a už bude oheň na streche,“ snažím sa odľahčiť situáciu. Ešte to ani nedopoviem a v chodbe sa zjaví Alica.

„Tak tu ste,“ povie a pozerá na nás. Možno sa mi to iba zdá, ale v jej očiach vidím pochybnosti.

„Bola som ťa vnútri hľadať, či nepotrebuješ pomôcť,“ snažím sa situáciu zachrániť. Podarilo sa mi to, Alica sa usmeje a spolu vychádzame znovu na záhradu.

Rozmýšľam, ako čo najskôr odísť, aby som sa jej nedotkla. Ani za normálnych okolností nie som žiadny extrovert a dnes cítim, ako mi všetci tí ľudia a všetky tie zdvorilostné frázy zobrali kopolu energie. Pri pohľade na hodinky si uvedomím, že už nie je tak skoro, aby som nemohla ísť domov, do svojej postele a do svojho sveta.

„Ja už pomaly pôjdem, dobre?“ skúmavo sa zahľadím na Alicu, aby som videla, či jej to prekáža. Jej reakcia ma však úprimne prekvapí.

„Jasné, netráp sa, keď si unavená, tak pokojne choď, chápem to.“

Inokedy by ma presviedčala, že noc sa ešte len začína, že nikam nechodím a musím sa trochu uvoľniť, ale dnes nie. Trocha ma to vyvedie z miery, pretože neviem, či to je empatiou alebo začínam byť paranoidná a ona vidí, ako sa v Robovej prítomnosti správam. „Veď si zajtra zavoláme a v nedeľu sa ako vždy uvidíme.“ Hovorí to milo, ale niečo sa mi naozaj nezdá. Na tom nezáleží, dnes to už aj tak nevyriešim, tak sa rozlúčim a idem von čakať na taxík. Hlavne, nech už som doma.

2.

Už roky máme tradíciu, ktorú sa každú nedeľu snažíme dodržiavať. Každá z nás má inú prácu, iné zázemie či záujmy a s pribúdajúcimi rokmi aj menej času, ale ak sa nedeje nič závažné, tak vždy v posledný deň v týždni sa stretneme doobeda v našej obľúbenej kaviarni. Dáme si kávu, zákusok, pokecáme a tento čas patrí naozaj iba nám trom. Aspoň počas

týchto dvoch hodín sme samy a máme priestor na všetky témy.

„Dievčatá, keď vám poviem, čo všetko sa od piatka stalo, padnete na zadok,“ začne Diana.

Na jej zážitky z celého týždňa sme už zvyknuté. Jediná z nás žije sama dobrovoľne a užíva si to najviac, ako sa dá. Každú nedeľu nás zahltí množstvom noviniek týkajúcich sa práce, ale najmä mužov. Priznávam, že sa v tom už občas strácam, ale Alica si to vyslovene užíva. Akoby si tým nejako vynahrádzala, že je už dlhé roky vydatá, a niekedy jej príbehmi vyslovene žije.

„Boris je fakt super. Ale že fakt, nepreháňala si,“ pozrie sa na Alicu a tá je so svojimi dohadzovačskými schopnosťami evidentne spokojná, lebo sa pohodlne usadí a gestom jej naznačí, aby pokračovala.

„Celú noc sme sa rozprávali, nechápem, ako je možné, že toto všetko zažil, a to má ešte len päť rokov po tridsiatke. No čo je dôležité, ešte som nebola poriadne ani doma, a už ma čakali správy od neho. Viete, také tie typické, ako nám bolo spolu dobre a kedy sa uvidíme. Strategicky som chcela hrať nedostupnú, v tom mám už prax, ale to sa proste nedalo.“

Keď to hovorí, celá žiari. Takúto som ju naozaj ešte nevidela, väčšinou si s mužmi len užije a potom ich elegantne pošle kade ľahšie. Je to jednoducho jej spôsob života, ktorý jej vyhovuje. Alebo – zdá sa – vyhovoval.

„Nechala som sa ukecať na večeru v meste a z tej večere sa vykl'ula celá noc. Samej pred sebou mi

je trápne, že sa takto cítim, ale akoby bolo medzi nami nejaké prepojenie. Rozprávali sme sa hodiny! Hodiny! Také niečo ani nepoznám,“ rozžiarene nám dopodrobna opisuje predošlú noc. „A viete čo? Nespala som s ním, vážne.“

„Tak toto musí byť už koniec sveta,“ z plného hrdla sa smeje Alica. „Čo ste robili celú noc?“

„Rozprávali sme sa. Sem-tam sme sa pobožkali, a to boli teda veľmi exkluzívne pusy, ale nič viac. Niežeby som nemala chuť po ňom okamžite skočiť, ale povedala som si, že z tohto by mohlo byť naozaj niečo viac, takže sa nedám tak ľahko.“

„Hovorím, koniec sveta nastal,“ zopakuje Alica. „Vidíš, ja som vedela, že raz príde niekto, kto ťa donúti usadiť sa aspoň trošku. Mám sa Roba povypytovať o ňom niečo viac?“

„Nie, prosím ťa, nechaj to tak. Nič nechcem vedieť, chcem si to len užívať a tešiť sa. Dnes ideme do kina, tak sa zas niečo nové dozviem,“ zamyslene dopíja svoje presso. „Nel, a ty ako? Nezoznámila si sa v piatok s niekým zaujímavým?“

Touto otázkou ma šokuje. Prekvapene na ňu pozerám, pretože je to prvýkrát, keď niekto vytiahne túto tému, akoby Tomáš ani neexistoval. Nikto na to doteraz nemal odvahu.

„Dobre, dobre, nemyslela som to tak. Len ma zaujímalo, či náhodou sa tam nenašiel niekto, kto by ťa aspoň trochu zaujal, to je všetko. Vieš, už je to takmer rok...“ Na Alici vidím, že zamrzla a čaká, čo sa bude diať.